

[Nørgaard Sørensen]

lativt beskedne sag til en politisk principsag eller i hvert fald til en større sag, end den i virkeligheden er.

Halvgaard (FP):

Behandlingen af dette forslag til folketingsbeslutning om bl. a. særlig støtte til EFG-eleverne kunne friste til en længere debat om hele læringeuddannelsen, EFG kontra mesterlæren. Jeg falder ikke for denne fristelse, men vil blot henvise til den debat om samme emne, vi havde for ca. 1 år siden, hvor folketinget besluttede ikke at yde særlig støtte til EFG-elever ud over den særlige ungdomsydelse.

Jeg finder det egentlig efter de oplysninger, jeg har fået – og de er godt nok sparsomme, må jeg indrømme – en lidt mærkelig fremgangsmåde, hvis det er rigtigt, at undervisningsministeren har forsøgt at få sin politik finansieret ad bagdøren via finansudvalget, til trods for at ministeren er bekendt med folketingets stillingtagen til disse tilskud, som der blev gjort rede for det ved debatten for 1 år siden.

Christophersen (V):

Jeg skal slet ikke her begynde at udtale mig om, hvorvidt EFG-elever skal have mere i støtte eller de ikke skal have det, eller om der skal gives mere i stipendier til andre uddannelsessøgende, for det er slet ikke det, forslaget til folketingsbeslutning drejer sig om. Forslaget til folketingsbeslutning drejer sig om, på hvilken måde man i givet fald parlamentarisk skal gennemføre ændringer på disse områder. Det, der er sket, er nemlig, at ministeren er kommet til finansudvalget med et aktstykke, som i virkeligheden burde have været et eller to lovforslag.

Det er en uskik, når en regering begynder at ville lave lovgivning over aktstykker i finansudvalget, i dette tilfælde en lovgivning på langt over 100 mill. kr. om året. Det er en udvikling, finansudvalget altid har vendt sig imod. Der har været fortilfælde, hvor en minister – også en socialdemokratisk minister – har fået at vide i finansudvalget, at det kan man ikke sidde og behandle bare som en almindelig bevillingsansøgning. Der må et regulært lovforslag til, og så har den pågældende minister også rettet sig efter det.

Hvorfor er det vigtigt, at vi ikke går med til at lave lovgivning over aktstykker i finansudvalget? Ja, det skyldes, at når man fra en ministers side sender en ansøgning til finansudvalget, så kan finansudvalget sige ja eller nej til den. Man kan vedtage den, eller man kan forkaste den, men man kan i realiteten ikke underkaste den en normal lovbehandling. Hvis man forsøger at lave lovgivning over den slags aktstykker, fjerner man folketingets mulighed for at fungere sådan, som det er tænkt i vores grundlov og i folketingets forretningsorden, så afskærer man folketingets medlemmer fra at få en første behandling, fra at få et fornuftigt udvalgsarbejde. Man afskærer dem fra at stille ændringsforslag og fra at stemme om ændringsforslag, og man afskærer deputationer eller andre interesserede fra at møde op i folketinget og give udtryk for deres synspunkter. Det er konsekvensen af at ville lave lovgivning over aktstykker, og det har finansudvalget altid vendt sig imod.

Derfor var vi en række partier i finansudvalget, som denne gang sagde til undervisningsministeren, at vi syntes, hun skulle trække sit aktstykke tilbage og i stedet komme med et eller to regulære lovforslag, sådan at det kunne underkastes en normal lovbehandling, og sådan at partierne kunne stille ændringsforslag og man kunne finde frem til det, som et parlamentarisk flertal nu ville have, i stedet for bare at blive tvunget til enten at sige ja eller nej til ministerens forslag.

Til den opfordring svarede undervisningsministeren, at den ville hun ikke modtage. Dermed adskiller hun sig fra sine forgængere og fra andre ministre i tidens løb, og det synes jeg egentlig er en besynderlig optræden i forhold til folketingets finansudvalg og i forhold til folketinget. Jeg synes, det er en lidt fornærmende optræden. Det er ikke, fordi vi skal tage os selv alt for højtideligt her i huset, men det nytter altså ikke noget, at socialdemokratiske ministre bare tror, at de kan få hvad som helst igennem, og at de kan få finansudvalget til at acceptere en hvilken som helst praksis, det vil venstre i hvert fald ikke være med til.

Derfor har vi været med til at fremsætte dette forslag til folketingsbeslutning, og jeg synes, at ministeren skulle tage imod den opfordring, der ligger i dette, og trække aktstykket tilbage, komme med et normalt lov-